

den koldfindige Dagttager dog vel spørge: Hvorfor i Alverden kommer man nu med den, der der virkelig en saadan Mand i det danske Folk, at vi nu for første Gang skulde ansee det for nødvendigt at vedtage en Straffebestemmelse for den, som offentlig i Tale eller Skrift udtaler sig for fjendtlige Forholdsregler eller anden uberettiget Indblanding i den danske Stats Anliggender? Seg paastaar nei, der er ikke en saadan Mand i det danske Folk, og med denne Overbeviisning vil jeg ikke kunne samtykke i at optage denne nye Straffebestemmelse i Danmarks almindelige Straffelovbog.

Madvig: Den stærke Maade, hvorpaa den ærede sidste Taler karakteriserede den foreslaaede Paragraph, gjør, at jeg, der agter at stemme for den, maa sige et Par Ord til Begrundelse af, hvorfor jeg gjør dette. Jeg troer ikke, at denne Paragraph, hvis den optages, vil give det danske Folk et slettere Skudsmaal, end de to Paragrapher, der gaae umiddelbart foran, nemlig §§ 71 og 72, gjøre det. Disse to Paragrapher sige nemlig, at der kan tænkes Muligheden af, at der i et loyalt og ærligt Folk som det danske findes enkelte Personer, der kunne gjøre sig skyldige i Forbrydelser, der ikke stemme med Folkets almindelige Charakter, det er altsaa ganske det Samme, som der er forudsat i den Paragraph, der er foreslaaet indsat efter § 72. — Jeg skal hertil føie et Par Ord. Hvorvidt vi staae ligeoverfor en fuldstændig fri Afstemning eller ikke, det troer jeg, vi maae overlade til vedkommende Regering, til vedkommende Minister. Naar en Minister har erklæret, at der vil opstaae Vanskeligheder ved, at man vedtager en vis Bestemmelse, saa kan Ingen sige, at en saadan Erklæring skulde være uden Betydning. Men jeg lader mig slet ikke bevæge af denne Erklæring. Jeg troer ikke, at Noget kan sige, at Noget ikke er Regeringens Mening, naar dog Justitsministeren har sagt det, men derfor lader jeg mig ikke altid bestemme deraf. Jeg kan nemlig finde, at Regeringen har saa bestemt Uret, at jeg i det Hele ikke kan tage Hensyn dertil, naar Regeringen afgiver en Erklæring om, at det og det er dens Beslutning; thi om den ogsaa nu maatte have den Beslutning, saa kan den

enten forandre den, eller ogsaa kan Regeringen selv forandres; derimod maa jeg med Hensyn til, hvad der er Regeringens Mening, fastholde, at man maa troe den enkelte Minister, der taler paa Regeringens Vegne. — Hvad den af Ministeren foreslaaede Paragraph angaaer, saa anseer jeg den ikke for at være særdeles nødvendig, men heller ikke for at være særdeles betænkelig. Naar et æret Medlem (Christensen) for lidt siden antydede, at Paragraphen var farlig, fordi der ad Fortolkningens Vej kunde lægges Adskilligt ind i den, saa vil jeg sige, at hvis vi ikke forudsætte, at vi for Fremtiden vilde have Domstole, navnlig høiere og høieste Domstole, der fortolke Lovene forstandig, og ikke lægge Andet deri, end de i Virkeligheden indeholde, saa hjælper det slet ikke at vedtage nye og bedre Love. Vi maae, naar vi saa stærkt tale om den gamle Tid i Modsætning til den nye, ikke paa den anden Side argumentere fra, at den gamle Tids Mængde ville gaae igjen i den nye. Der er sagt, at Paragraphens første Deel er overflødig, fordi den kun indeholder Bestemmelser om, hvad der ellers vil blive straffet som Forsøg eller Meddeeltighed. Det staaer imidlertid ikke for mig som aldeles afgjort, at man vil kunne udstrække Begrebet Forsøg saa vidt, at man kan straffe Forbindelse med fremmede Forsamlinger som Forsøg paa Forbindelse med en fremmed Regering. Jeg ønsker ikke, at et saadant Begreb som Forsøg udstrækkes altfor vidt. Jeg ønsker helst, at Straffebestemmelserne skarpt antyde, hvad der er strafbart og hvad ikke, og naar derfor det, som ved en Handling er udrettet, maa siges i sig selv at være strafbart uden Hensyn til den større Forbrydelse, som Handlingen maaskee kunde siges at indeholde et Forsøg paa, saa er jeg ikke ganske vis paa, at det er ønskeligt, at hvad der her omtales i første Linie af Paragraphen, skulde finde sin Straf som Forsøg. Med Hensyn til de næste Linier har allerede et æret Medlem gjort opmærksom paa, at det, som Paragraphen omfatter, er mere end det, som ligger i §§ 4 og 5, idet den ogsaa træffer Deeltagelse i strafbare udenlandske Foreninger, uden at Vedkommende selv begiver sig til Udlandet. Den ærede sidste Taler gjorde opmærksom paa,